

CORPUS CHRISTI

Homilia pronunciada a la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, 22 de juny del 2014

Sr. Degà i membres del Capítol,
 Germans preveres i diaques,
 Religiosos i religioses,
 Sr. Tinent d'Alcalde de la ciutat de Vic,
 Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,
 Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

A la tarda del dia de Corpus ens hem reunit a la nostra catedral per celebrar l'eucaristia i per perllongar-la amb la processó pels carrers i places de la ciutat. Corpus és una festa entranyable dels cristians en què donem gràcies al Senyor pel do de l'Eucaristia, pel do de la seva presència en aquest sagrament sota les espècies del pa i del vi. En aquest dia donem gràcies amb un cor ple de joia pel sagrament de l'Eucaristia. I ho fem amb tot el cor i tota l'ànima; ho fem amb el nostre esperit i el nostre cos; ho fem amb els elements de la nostra cultura cristiana, amb els cants i l'encens, amb les flors i les plantes, amb els colors i les formes; ho fem amb l'expressió de la nostra caritat solidària amb els nostres germans més necessitats...; tot això vol ser una expressió de fe que volem compartir amb tots els nostres germans, fent professió pública de la nostra fe en Jesús, mort i ressuscitat, vivent entre nosaltres, donant-se contínuament perquè, en ell, tots els homes, sense cap distinció, tinguem vida.

La festa de Corpus Christi ens convida a viure amb agraïment la nostra fe en Crist. I avui, de manera especial, redescobrim la presència de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Els ulls del nostre cor s'han d'omplir de joia en el moment de la consagració per tal de descobrir per la fe el Senyor present entre nosaltres. El pa i el vi es transformen, per l'acció de l'Esperit Sant i de la paraula del mateix Crist, per mitjà del seu ministre, en el Cos i la Sang de Crist. *«Et si sensus deficit, affirmandum cor sincerum, sola fides sufficit»*, cantarem en l'himne propi d'aquesta festa («Si els sentits no entenen res, / n'hi ha prou amb la fe sola / perquè el cor n'estigui cert»). Avui, de manera especial, som convidats a posar-nos de genolls en el moment de la consagració i amb fe agraïda mirar Crist realment present en el sagrament de l'Eucaristia.

En la primera lectura de la celebració eucarística hem escoltat com Moisés reflexionava amb el poble d'Israel i li deia: *Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert durant quaranta anys*. I, per aquest camí del poble d'Israel pel desert, Déu caminava amb ells, donant-los l'aliment del manà, el pa del cel, i l'aigua que brollava de la roca. Aquests fets prenen relleu per a nosaltres, el nou poble d'Israel, amb Crist. Jesús és el Déu amb nosaltres, que camina amb nosaltres. I no solament en prenen el relleu com a poble, sinó que tots i cada un de nosaltres hem de sentir que Jesús camina amb nosaltres en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la pàtria celestial. En paraules del papa Francesc: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164).

La processó del dia de Corpus expressa clarament que el Senyor camina amb nosaltres. Tal com el poble d'Israel pel desert, un lloc sense camins, va saber trobar el

camí, perquè el Senyor els conduïa, amb el núvol i la llum, ara nosaltres, els deixebles de Jesús, trobem en ell, que s'ha fet el nostre pa, el camí autèntic de la vida. La vida del cristià no és pas un mer caminar per caminar, sinó que és un caminar amb el Senyor i vers el Senyor. I això no és poca cosa. En aquests moments de manca d'esperança, que vol dir manca d'horitzons; en aquests moments de tristesa en el cor i en el rostre de tantes i tantes persones que no tenen la font de l'alegria que mai no mor; en aquests moments de desert espiritual en el més pregon del cor de moltes persones en què és present el buit i el sense-sentit; en aquests moments el nostre cor s'ha d'omplir de joiós agraïment perquè Jesús camina amb nosaltres, perquè Jesús és el camí, la paraula i el pa per al nostre camí. Ens acompanya cada dia. I, en el moment de deixar aquest món, és el nostre aliment, el viàtic.

Al desert els israelites menjaven el manà i bevien de l'aigua que brotava de la roca colpejada per la vara de Moisès. Avui nosaltres mirem Jesús, mort i ressuscitat, i veiem el seu costat traspasat per la llança del soldat, d'on broten sang i aigua, signe dels sacraments de l'Església, signe del sagrament de l'Eucaristia. I des de la mirada al cor de Jesús traspasat entenem les seves paraules que hem escoltat en l'evangeli: *Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia... Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell.* Menjar el Cos de Crist i beure la seva Sang és entrar en la dinàmica del seu amor que se'ns dona i ens transforma. Combregar el Cos de Crist significa entrar en la dinàmica de la unitat i de l'amor. Participar de la taula del Senyor és transformar-se cada dia més en el que mengem i bevem. Qui menja el Cos de Crist es transforma cada dia més en el seu Cos, entrant més i més en la intimitat de la vida de Déu, en la vida de l'Església, en el desig i l'esperança de la vida eterna, on tots els salvats per la sang de Crist formaran el sol Cos de Crist en la benaurança eterna, en el convit de Noces de l'Anyell amb la seva Esposa.

La processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers de la ciutat és una expressió de fe i, al mateix temps, manifestació del nostre desig que tots els homes i dones puguin trobar-se amb el qui camina amb ells, per assaciar la set de veritat i d'amor que hi ha en el seu cor, Jesús, el Salvador de tots els homes. En el desert del nostre món, mancat de sentit profund de la vida, es «necessiten persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquin el camí vers la Terra promesa i d'aquesta manera mantinguin viva l'esperança... Avui, més que mai, evangelitzar vol dir donar testimoni d'una vida nova transformada per Déu i així indicar el camí», ens deia Benet XVI en l'inici del proppassat Any de la Fe. Nosaltres hem de ser, enmig del nostre món, aquestes persones de fe que donen testimoni de la vida nova de redimits per Crist.

El testimoni del nostre caminar amb el Senyor va unit al caminar junts, amb el testimoni de comunió i de caritat. La font de la comunió i de la caritat en el nostre cor i en la nostra vida és Jesús en el sagrament de l'Eucaristia. Avui la nostra eucaristia no solament s'ha de perllongar amb la processó eucarística, sinó també amb la nostra aportació econòmica a favor de Càritas. La col·lecta econòmica serà íntegra a favor de Càritas, a favor de les seves obres d'atenció als més necessitats de la ciutat de Vic i d'arreu de la diòcesi. Recordem algunes paraules del sant pare Francesc que ens ajudin a ser generosos en la col·lecta i, al mateix temps, ens ajudin a anar més enllà de la simple actitud assistencial per viure la fraternitat amb tots els homes que brota de l'Eucaristia. El Papa ens diu: «Vull una Església pobra i per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos. A més de participar del *sensus fidei*, en els seus propis dolors coneixen el Crist sofrent. És necessari que tots ens deixem evangelitzar per ells. La nova evangelització és una invitació a reconèixer la força salvífica de les seves vides i a

posar-los al bell mig del camí de l'Església. Som cridats a descobrir Crist present en ella, a prestar-los la nostra veu a les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar-los i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells» (*Evangelii gaudium*, 198).

Que l'Esperit Sant vessi més i més en els nostres cors els dons de saviesa i enteniment, de pietat i de temor de Déu, per tal que puguem viure amb joiós agraïment el gran do de la presència de Crist enmig nostre en el sagrament de l'Eucaristia i això ens porti a viure en la comunió de l'Església, Cos de Crist, i en la caritat activa envers tots els nostres germans. Que santa Maria, Mare de Déu, la dona eucarística, ens encamini a la mirada enamorada a Jesús, el seu Fill i l'únic que pot omplir del tot el cor de tota persona. Que ella també intercedeixi perquè no ens manquin mai els sacerdots que fan present el misteri de l'Eucaristia enmig de les parròquies i comunitats. Així sigui.